

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 78/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť F. J., G.; V. J., T.; M. J., G.; Ľ. J., H., a J. S., G., zastúpených advokátkou JUDr. M. K., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 107/1996 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. J., V. J., M. J., Ľ. J. a J. S. odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2008 doručená sťažnosť F. J., G.; V. J., T.; M. J., G.; L. J., H., a J. S., G. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 107/1996.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia ako navrhovatelia boli účastníkmi konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 107/1996.

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci sťažovateľov rozhodol svojím rozsudkom č. k. 7 C 107/1996-199 z 27. júna 2007, proti ktorému podal odporca odvolanie. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) ako odvolací súd rozsudkom č. k. 9 Co 164/2007-234 z 18. decembra 2007 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý v spojení s označeným rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 25. januára 2008.

Podľa vyjadrenia sťažovateľov okresný súd konal neefektívne, pričom takéto konanie im spôsobovalo stav právnej neistoty a v konečnom dôsledku viedlo k obmedzeniu vlastníckych práv vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam, a to vzhľadom na skutočnosť, že *„...u žalovaného sa namietalo splnenie podmienok na vydanie osvedčenia o držbe nehnuteľnosti podľa z. č. 293/1995 Zb., na základe ktorého bol zapísaný právny predchodca odporcu ako vlastníka týchto nehnuteľností v katastri nehnuteľností“*.

Na základe uvedeného sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 107/1996 porušil ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napriek skutočnosti, že sťažovatelia v petite sťažnosti neoznačili konanie vedené pred okresným súdom spisovou značkou, z obsahu sťažnosti a jej príloh jednoznačne vyplýva, že namietajú porušenie základného práva v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 107/1996). Sťažovatelia ďalej žiadajú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk pre každého, ako aj náhradu trov ich právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03).

Sťažovatelia v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 11. februára 2008, namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 107/1996.

Ústavný súd zistil z príloh k sťažnosti, súčasťou ktorých je aj rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 107/1996-199 z 27. júna 2007, že tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 25. januára 2008.

Z uvedeného teda vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už označené porušovanie základného práva sťažovateľov okresným súdom netrvalo, pretože

konanie, v ktorom malo dochádzať k zbytočným priet'ahom, bolo právoplatne skončené. Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že s'ťažnosť s'ťažovateľov je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2008